

[Grethe Philip.]

lovforslaget skal jeg på mit partis vegne anbefalede at stemme for lovforslaget.

Skræppenborg-Nielsen: Ved første behandling af det foreliggende lovforslag lagde jeg ikke skjul på, at vi i mit parti af flere forskellige grunde havde visse betænkeligheder ved uden videre at gå ind for lovforslaget og tilsige det vor støtte.

Vi har nu haft lovforslaget til behandling i finansudvalget, og selv om betænkeligheder med lidt god vilje ofte kan elimineres — og i mit parti vil man altid kunne finde en sådan god vilje — ligger det altså alligevel sådan, som det også fremgår af betænkningen, at vi ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse. Når det ligger sådan, skyldes det i hovedsagen — og det vil jeg gerne have lov til at slå en tyk streg under — at jeg under udvalgsbehandlingen fik det indtryk, at spørgsmålet om optagelse af det foreslåede nye statslån på 500 mill. kr. ganske enkelt var et spørgsmål om tillid til den af regeringen førte økonomiske politik. En sådan tillid kan den høje regering ikke med rimelighed forvente er rådende inden for socialistisk folkeparti, og derfor vil vi ikke være med her.

Iver Poulsen: Efter at vi nu gennem udvalgsbetænkningens bilag har fået kendskab til nationalbankens mening om optagelse af endnu et udelandsk statslån på 500 mill. kr., ser vi, at regeringen og skiftende finansministre for tredje eller fjerde gang i løbet af et par år vender det døve øre til bankens advarsler og alvorlige opfordringer til regeringen om at føre en ganske anden politik. Både i 1961 og 1962 og 2 gange i 1963 har nationalbanken i skrivelser til finansministrene klart udtalt som sin principielle opfattelse, at den økonomiske politik bør tilrettelægges således, at de fornødne investeringer og herunder oparbejdelse af en passende valutareserve kan finansieres af den hjemlige opsparring, og at et så veludbygget samfund som det danske selv burde kunne præstere den nødvendige opsparring. Regeringen har imidlertid ikke villet give den private opsparring sådanne kår, at en tilstrækkelig opsparring har kunnet finde sted. Tværtimod har regeringen systematisk forfulgt opsparringen og sparere gennem en

voldsom progressiv beskatning af de større indtægter og gennem den mest umoralske skat af alle skatter, nemlig formueskatten.

Når regeringen således ikke har villet give opsparringen rimelige og tålelige kår og dermed aktivt har støttet et forbrug, der ikke er dækning for i vor produktion, er det da ganske selvfølgelig, at landet kommer ud i valutavanskeligheder, og disse vanskeligheder afhjælpes ikke ved optagelse af udenlandske lån til stimulering af vore løbende og i forhold til forbruget utilstrækkelige valuta-indtægter. Tværtimod vil udenlandske lån, som både skal forrentes og afdrages, på længere sigt forværre vore økonomiske vanskeligheder, hvis ikke regeringen vil ændre sin økonomiske politik, og det har regeringen jo både i ord og handling vist at den ikke vil.

Under hensyn til den vanskelige valutariske situation, som regeringen har ført landet ud i, vil nationalbanken — som det hedder i bankens skrivelse — ikke tage afstand fra, at der optages et nyt statslån på 500 mill. kr. Men det, at nationalbanken under de foreliggende omstændigheder ikke vil tage afstand fra en ny udenlandsk lånoptagning, skal der — synes jeg — mere end god vilje til at opfatte som en anbefaling af lånets optagelse, sådan som den højtærede finansminister synes tilbøjelig til at opfatte denne udtalelse.

Dernæst er det værd at lægge mærke til, at nationalbanken også siger, at det kan være hensigtsmæssigt i en overgangsperiode at styrke den ringe valutabeholdning gennem lånoptagelse, indtil det efterhånden bliver muligt ved egen kraft at oparbejde en valutareserve. Det er naturligvis rigtigt, men der er jo ikke tale om en overgangsperiode; der er tværtimod tale om en kronisk tilstand, som har varet alt for længe, og som vil fortsætte, fordi regeringen har manglet evner og vilje til at angribe ondt ved dets rod og føre den økonomiske politik, som pålægger staten en vis sparsommelighed, og som tilskynder befolkningen til opsparring og ikke til forbrug.

Forholdet er jo det, at regeringen overhovedet ikke har villet høre efter nationalbankens gentagne advarsler og opfordringer til at føre en helt anden økonomisk politik, således at opsparringen får tålelige kår.

Når hertil kommer, at den højtærede